

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Ve tvém milosrdném Srdci
je všechna má důvěra, trpělivě
čekám na tvé slovo, Pane.

(Den.1138)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2017
12. ROČNÍK

2

*Drazí přátelé,
toto číslo „Apoštola“ věnujeme pokoře před
Božím Slovem. Pokora je pravda o nás před
Bohem. Buď zůstáváme v prostoru této pravdy,
nebo jsme mimo tento prostor – ve lži.*

*Snadno a rychle se blížíme k okrajům pravdy,
proto nám vychází vstříc Boží Slovo. To je světlo
do našeho života, které odhaluje tmu pýchy
a lži. Je to Bůh sám, kdo k nám přichází, aby
nás skrze své Slovo vedl milosrdnou láskou.*

*Nám všem proto přejeme milost pokory, dar
zamilovat si četbu Písma svatého a odvalu
nechat se Božím Slovem vést. Otcové pallotini*

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

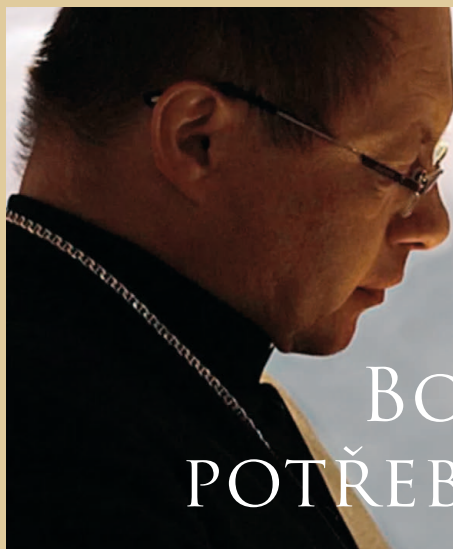
Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

151 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Grzegorz Ryś	3
P. Jaroslav Brož:	
Udělejte všechno, co vám řekne	4
P. Francesco Amoroso SAC:	
Dobrořečte Hospodinu	7
Br. Dismas OFM Cap.:	
Pokora, nositelka lásky / 2	10
Nabídka knihy: Bible do nepohody	14
Šálek naděje: P. Petr Glogar OCD:	
Život jako umělecké dílo	14
P. Wojciech Zubkowicz SAC:	
Vše začíná slovem	16
Vzpomínka na kardinála M. Vlka	18
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	24
Korunka / Radio Proglas	25–26
Svátek Božího milosrdenství 2017	27
Budete mými svědky: Anička / 2. část ...	28
Na apoštolských cestách:	
Matka Slova z Kibeho	33
P. Tomáš Kazański SAC: Lectio divina	36
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / bohoslužby ve Slavkovicích ..	39
Pozvánka na pěší pouť	40

Mons. GRZEGORZ RYŚ

POMOCNÝ BISKUP
KRAKOVSKÝ

BOŽÍ SLOVO POTŘEBUJE TĚLO

Maria dává tělo Božímu Slovu a Boží Slovo – druhá Božská Osoba – přijímá lidské tělo od Marie. Nakonec právě o toto vždy jde v setkání s Bohem, o to jde ve víře. Máme dát tělo Božímu Slovu. Díky nám má být Boží slovo přítomné ve světě, má být dotknutelné, aby bylo možné je uvidět a uslyšet. Jde o to, aby obdrželo konkrétní formu.

Gilbert K. Chesterton napsal, že všichni vědí, že se sv. František podobal Kristu. Pokud je to tak, pravdivá je potom také věta, že se Kristus podobal Františkovi. Proč je to tak důležité? Když ve 12. a na začátku 13. století chtěl někdo vědět, jak vypadal Kristus, říkali mu: „Podívejte se na Františka“, „Kristus byl právě takový, myslel a jednal jako František“. Lze něco říct o Kristu při pohledu na nás? Možná, že při pohledu na nás lze říct jen to, co si myslí a co učí církve. Chesterton tvrdil, že František miluje víc Krista než křesťanství. V našem životě nejde tolik o církve, ale o Krista. Církve se realizuje, když ukazuje lidem cestu ke Kristu, ne k sobě.

Když se dialog Boha s člověkem povede a člověk řekne „chci“, je potom potřeba počkat ještě devět měsíců – tolik přece trvá těhotenství. Kristus se devět měsíců tvaroval v lůně Matky, protože Slovo, aby vydalo plod, potřebuje čas. Nic v životě víry se neděje automaticky. Bůh to ví a je trpělivý. Umí čekat. Má velikou trpělivost s lidmi a ví, s kým se spojuje. To je neskutečně dobrá zpráva. Slovo potřebuje čas, aby v člověku dozrálo.

Budme trpěliví se sebou a vůči ostatním.

✙ Mons. Grzegorz Ryś

UDĚLEJTE VŠECHNO, CO VÁM ŘEKNE

Jan 2,5

■ P. JAROSLAV BROŽ

Ježíšova matka Panna Maria na svatbě v galilejské Káně představuje cíl, ke kterému dospívá dlouhá starozákonní cesta Božího slova. Po zjištění, že se na svatbě nedostává vína, které je obrazem budoucí mesiášské nebeské hostiny, učiní to, co je podle intuice jejího srdce v té chvíli jediným řešením: obrátí se na svého Syna. Bez naléhání, bez předkládání nějakých svých promyšlených návrhů. Prostě konstatuje: nemají víno. Pokorně vyslovuje za druhé i za sebe pravdivý stav věci. Po Ježíšově tajuplné odpovědi, která dodnes nenechává v klidu vykladače Janova evangelia, se obrátí na místní služebníky: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5). V této větě je shrnuta celá biblická spiritualita, která učí člověka žít z Božího slova. Maria je žena, která žije z každého slova, jež vychází z Božích úst, a mateřsky učí takovému životu všechny, kdo se rozhodnou být jejími dětmi.

Za jakých podmínek je možné poslušně přijímat Boží slovo po Mariině vzoru? Je třeba pokory. Apoštol Jakub ve svém listě varuje: „Nechtějte být všichni učitelé“ (Jak 3,1). Postavení učitele totiž člověka přirozeně staví nad druhé, obdařuje ho autoritou, která je vyjádřena starobylým postojem žáků sedících u mistrových nohou. Boží moudrost si ale nelze osvojit jinak než v trvalém postoji učedníka. Proto Pán varuje: „Ani si nedávejte říkat ‘učitel’, jenom jeden je váš Učitel – Kristus.“ A dodává: „Kdo je mezi vámi největší, ať je vašim služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen“ (Mt 23,10–12).

Této pokory je třeba především proto, že ten, který se s námi sdílí ve svém slově, je sám pokorný. Ano, Bůh je pokorný. To je překvapivé zjištění, kterému můžeme porozumět jenom při pohledu na Ježíše. V něm se Bůh vyslovuje plným způsobem a činí to tak, že čím víc zjevuje, tím pokorněji to činí. Tam, kde vyslovuje své tajemství až do krajnosti, přijímá pokorně poníženost služebníka ve smrti na kříži (srov. Flp 2,6–8). Toto sestupování Božího slova mezi nás lidi nazval svatý Jan Zlatoustý Boží „blahoslunnost“, jak nám to připomíná konstituce Druhého vatikánského koncilu Dei Verbum (čl. 13). Český výraz není příliš přesný, protože veliký cařihradský biskup doslova mluví o sestoupení Boha dolů, aby mohl být s námi; to je přesný význam řeckého slova *synkatabasis*.

Ježíšovi učedníci se už na své první misijní cestě, na kterou je Ježíš poslal, mohli předsvědčit, že slovo evangelia je vstřícně přijímáno především chudými, nemocnými, slabými a dětmi. Ježíš je tímto úspěchem

Proměnění vína (Gallego Fernando 1480–1488)

mocně dojat, takže propuká v modlitbu chvály, plnou Ducha Svatého: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo!“ (Lk 10,21). Ježíš proto tolik jáásá, protože nachází spřízněné duše, které jsou otevřené tomu, aby se nechaly obdarovat tím, co hýbe jeho srdcem: „Nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit“ (Lk 10,22). Bůh je pokorný, protože je Láska. Tento mocný vztah mezi Otcem a Synem nemůže být svou povahou ničím jiným než pokorou.

V tomto smyslu poznamenala jednou Matka Tereza z Kalkaty: „Ctnost, které se ďábel nejvíce bojí, je pokora. Jeho neděsí ani hluboká víra, ale pokora. Pokora je to, co nás činí podobnými Ježíši. On nás žádá, abychom se učili od něj. ‘Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.’ Učit se od samého Boha, ne z knih. Jestliže se snažíme naučit z knih, býváme zmatení a zdá se, že je těžké následovat ‘cestu pokory’ ... Jelikož ovocem pokory je tichost, pak jste-li pokorní, nebudete mít potíže s láskou. Pyšní lidé nemohou být naplněni láskou. Ovocem pýchy je nenávisť, hořkost. Ovocem pýchy je žárlivost. A tak je snadné říct, zda jsi pokorný, nebo ne.“

V Božím království se potřebujeme učit. Potřebujeme tedy učitele. Ale ne učitele, kterým dělá dobře, že jim žáci sedí u nohou a visí jim na rtech, že je obdivují a citují jejich jména a spisy ve svých pracích. Potřebujeme učitelku-matku, která nás učí tomu, čím sama žije. Mariino učení na svatbě v Káně našlo učenlivé a poslušné služebníky proto, že její slovo mělo autoritu. Autoritu života, autoritu příkladu. Ona sama totiž žila to, co říkala: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38).

DOBROŘEČTE HOSPODINU

■ P. FRANCESCO AMOROSO SAC

Slovo Boží nás vede k díkůvzdání. Zajímavé je životní díkůvzdání sv. Vincence Pallottiho, které můžeme najít ve chvalozpěvu *Benedicite*, jenž Pallotti zpracoval ke konci svého života. Tento chvalozpěv není ukončený, což krásně naznačuje, že díkůvzdání nemá svůj konec. Prolíná se v něm velická pokora s důvěrou v Boží milosrdenství. Hymnus Pallottiho může být i pro nás inspirací a pozváním dobrořečit Hospodinu.

Poslední duchovní cvičení

25. listopadu 1849 vchází otec Vincenc Pallotti naposledy do Misijního domu na Montecitorio. Překračuje jeho práh, jako by to byl práh věčnosti, s chvěním člověka jdoucího na soud, a světuje se do přímlyv celého nebe.

- „Bože můj, milosrdenství mé nekonečné, přicházím do tvého domu a cítím se zmaten. Nevím, co dělat, nevím, jak vykonat tyto svaté exercicie, nevím, jaký plod bych z nich měl vyzískat.
- Bože můj, milosrdenství mé věčné, nekonečné, nesmírné a nepředstavitelné!
- Otče, Synu, Duchu Svatý – milosrdenství!
- Přesvatá Maria, Neposkvrněná Panno, Dcero věčného Otce, panenská Matko věčného Slova, které se stalo člověkem, Snoubenko Ducha Svatého – milosrdenství!
- Svatý Josefe, nejčistší snoubenče přesvaté Panny Marie, bez hříchu počaté, pěstouno Pána Ježíše Krista – milosrdenství!

- Svatý Michaeli, svatý archanděli Gabrieli, svatý archanděli Rafaeli a všichni serafíni, cherubíni, trůny, panstva, mocnosti, síly, archandělé, andělé strážní – milosrdenství!
- Svatý Jene Křtiteli, svatí patriarchové a svatí proroci, apoštolové, papežové, biskupové a učitelé, kněží, levité a klerici, mniši, poustevníci, cenobité, vyznavači, svaté panny a vdovy a všichni svatí nebe – milosrdenství!
- Bože můj, zmaten přicházím do domu tvého nekonečného milosrdenství. Zde si s nekonečnou láskou přeješ zvítězit svou nekonečnou mocí a milosrdenstvím nad mou nicotností a nad celým mým životem plným hříchů, nevděku a netečnosti vůči tvým nekonečným milostem a projevům milosrdenství, které jsi mi uděloval v každém okamžiku.
- Toto je už padesátý pátý rok mého života, života hříchu a nevděku, života neodpovídajícího tvým nekonečným milostem, života zneužívání všech tvých přirozených darů i darů milosti. Ale pro zásluhy celé církve mám důvěru, že mi Božské Osoby a všichni tvorové vytknou můj špatný život, aby mě pokorili a přiměli mě k pokání, a řeknou mi: Vincenci, jaký užitek jsi vytěžil z Nekonečné Lásky, s níž tě Bůh stvořil ke svému obrazu a podobě?
- Jaký užitek jsi vytěžil nebo jak jsi zneužil daru svobodné vůle?
- Jak jsi zneužil mohutností své duše a tělesných smyslů, a tak urazil Boha a ztratil svou duši?
- Jak jsi zneužil zdraví?
- Proč jsi nevyužil nemoci k tomu, abys více miloval utrpení, žil odloučen od světa a byl připraven na smrt?
- Využil jsi kdy světla k tomu, abys kontemponoval a miloval nedostupné světlo, jímž je Bůh sám? Jak jsi naopak zneužil světla, abys Boha urážel a pohoršoval bližní?
- Využil jsi kdy pokrmu a nápoje k tomu, aby ses naučil v životě hladovět a žíznit po

Bohu, pravém pokrmu a pravém nápoji duše? Kolikrát ti naopak pokrm a nápoj, který ti darovala Prozřetelnost, posloužil k tomu, abys Boha urážel?

– *Užíval jsi všech ostatních věcí, které ti Bůh daroval, jak si přál on? Kolikrát jsi jich místo toho užil k urážkám Boha a k tomu, abys zničil svou duši a pohoršil bližní?“*

Záměrně jsme tyto zneklidňující otázky uvedli v úplnosti. Jsou výrazem světcova duchovního pohledu na svět. Pro otce Vincence je každý déšť nebo oheň Božím deštěm či ohněm. Stvoření hmyzu i skotu, zmije a ryb je pozváním k Nekonečné Lásce. A to, jak člověk užívá světla, rostlin, vůní a nočního ticha, má tvořit jedinou symfonii vděčnosti vůči Tvůrci toho všeho, neboť on do všeho vlil nekonečnou moudrost, moc a dobrotu, a to pro radost svých tvorů, které pocítl podobností se sebou samým.

Chvalozpěv Benedicite

Odpověď na otázky, které si otec Vincenc Pallotti položil na Montecitorio během duchovních cvičení, musíme hledat v jeho komentáři, či spíše parafrázi Danielova kantika nazývaného *Benedicite* (*Dobrořečte*) – podle toho, že každý verš tohoto kantika je výzvou něčemu ze stvoření, aby dobrořečilo Hospodinu.

V tomto zpěvu dosahuje světcova pokora a důvěra dokonalého splnutí. Je to jako hymnus vykoupeného lidstva: po smrti nastupuje život, namísto hříchu milost. Tvor se díky novému životu, který mu vlévá Ježíš Kristus, proměňuje v Ježíše Krista.

Na sklonku života dosáhl otec Vincenc vrcholu svého posvěcení a pozvedl hlas ke chvalozpěvu na přeměnu v Ježíše Krista.

• „*Pane Ježíši, vyhoď mě pryč a přijď ty sám na moje místo. Můj život a každé moje dílo ať je zničeno a tvůj život ať je mým životem.*

Tvá agonie ať je mojí agoníí. Tvá smrt ať je mou smrtí. Tvé vzkříšení ať je mým vzkříšením. Tvé nanebevstoupení ať je mým nanebevstoupením. Všechno tvé ať je mým. Život Nejblazeňější Trojice ať je mým životem.

• *Dobrořečte Hospodinu všechna jeho díla; velejte a vyvyšujte ho navěky.*

Byl jsem počat v hříchu, ale početí Ježíše Krista zničilo můj hřích a početí Ježíše Krista je mým početím.

• *Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé; dobrořečte Hospodinu, nebesa.*

Spočíval jsem v lůně své matky bez víry, bez naděje a bez lásky, avšak zásluhy, které získal Ježíš Kristus v lůně blahoslavené Panny Marie, jsou pro Boží lásku a milosrdenství mými zásluhami.

• *Dobrořečte Hospodinu, všechny vody nad oblohou; dobrořečte Hospodinu, všechny mocnosti.*

Jako syn hněvu jsem se narodil, ale chudé a pokorné narození Ježíše Krista ze mě učinilo Božím syna, Božím přítelem, Božím dědicem a spoludědicem Kristova a naplnilo mě vším dobrem.

• *Dobrořečte Hospodinu, slunce a měsíce, dobrořečte Hospodinu, nebeské hvězdy.*

V prvních dnech svého života jsem pro svůj věčný život neudělal nic, ale z převeliké Boží lásky a z dobroty a laskavosti Božího milosrdenství jsou zásluhy dětství Ježíše Krista mými zásluhami.

• *Dobrořečte Hospodinu, všechny deště a roso; dobrořečte Hospodinu, všechny větry.*

Prospíval jsem věkem, zlobou a zaviněnou nevědomostí; Ježíš však prospíval věkem, moudrostí a milostí před Bohem i před lidmi. A zásluhy Kristova růstu ničí moji zlobu a všechnu mou nevědomost.

• *Dobrořečte Hospodinu, ohni a žáre; dobrořečte Hospodinu, chladno i teplo.*

Nedělal jsem nic z toho, co jsem měl dělat, nezdržoval jsem se toho, čeho jsem se měl

zdržovat, a nezachovával jsem povinnou poslušnost. Ale Kristovy skutky, jeho ctnosti a jeho poslušnost vůči Marii a Josefovi jsou pro Boží lásku a milosrdenství mémi skutky, mémi ctnostmi a mou poslušností.

- **Dobrořečte Hospodinu, krůpěje rosy i sněhové vločky; dobrořečte Hospodinu, lede a mraze.**

Obdržel jsem křest, ale nečerpal jsem z něj, jak bych měl. Při biřmování na mě sestoupil Duch Svatý, a já ho vždycky zarmucoval. Ale křest Ježíše Krista a plnost Ducha Svatého, která byla v něm, je mým křtem a mou plností Ducha Svatého.

- **Dobrořečte Hospodinu, ledovce a sněhy; dobrořečte Hospodinu, noci a dny.**

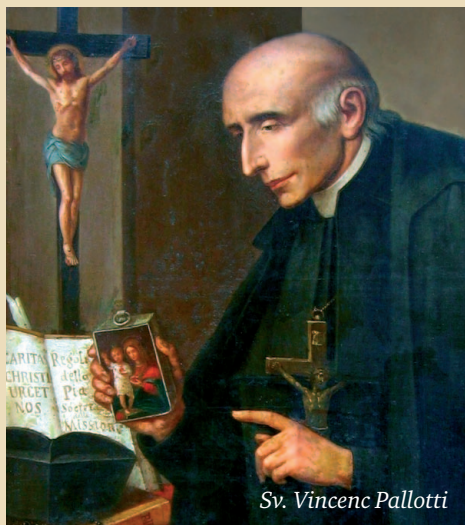
Mně samotnému i druhým se zdálo, že jsem se postil, bděl a modlil se, ale všechny moje posty, bdění a modlitby jsou před Bohem ohavností. Avšak pro převelikou lásku a milosrdenství Boží jsou posty, bdění a modlitby Ježíše Krista mémi.

- **Dobrořečte Hospodinu, světlo a temnoto; dobrořečte Hospodinu, blesky a mračna.**

Mně samotnému i druhým se zdálo, že jsem konal dobro a že jsem učil dobře, já jsem ale nedělal nic než zlo a jenom zlo. Nevyučoval jsem věřící, jak bych měl, a nehlásal jsem evangelium všemu stvoření. Ale skutky Ježíše Krista a jeho hlásání Království jsou pro jeho nejlaskavější milosrdenství a lásku mémi skutky a mým hlásáním.

- **Dobrořečte Hospodinu, jeho kněží; dobrořečte Hospodinu, jeho služebníci.**

Ani jako laik ani jako kněz jsem nikdy nečerpal užitek z nejsvětější oběti mše svaté, naopak jsem se jí účastnil nebo ji sloužil vždycky nehodně. Avšak pro nejlaskavější milosrdenství Ježíše Krista a pro jeho nezměrnou lásku mi byla dána plnost účinků samotné oběti Ježíše Krista, ačkoliv jsem ten nejnehodnější ze všech tvorů, kteří kdy byli, jsou a budou“ (X, 488-497).

Sv. Vincenc Pallotti

Hymnus není dokončen, je přerušen u slov kantika:

- **Dobrořečte Hospodinu, duchové a duše spravedlivých; dobrořečte Hospodinu, věrní a pokorní srdcem.**

Proč si svatý Vincenc vybral jako závěrečný zpěv svého života právě *Benedicite*? Protože toto kantikum je největším chorálem stvoření na Boží slávu. Volbou tohoto kantika se světec naposledy pokusil svolat všechny tvory na nebi i na zemi, rozumné i nerozumné, aby spolu s ním chválili Hospodina a děkovali mu, že z něho učinil div svého milosrdenství, tak jako Panna Maria je zázrakem jeho milosti.

Ve svém komentáři vystihuje podstatu své spirituality: Já nejsem nic a udělal jsem všechno špatně, ale Bůh je veliký a ve své nezměrné lásce mě přeměnil v Ježíše Krista.

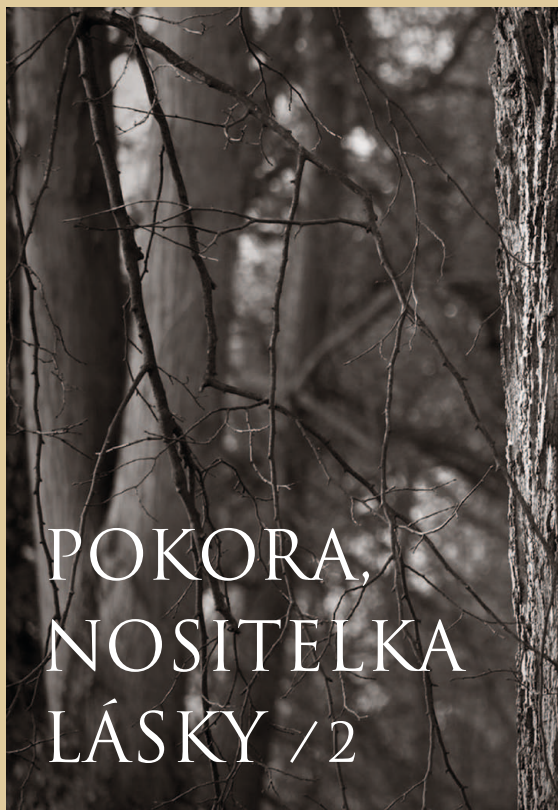
S touto jistotou dovršení své přeměněny v Ježíše Krista, které je dozajista anticipací nebe a cílem posvěcení člověka a díla milosti, se uzavírá život a cesta svatosti otce Vincence. Umírá ve chvíli, kdy jeho posvěcení dosáhlo vrcholu. ■

■ br. DISMAS OFM Cap.

Vzorem pokory maličkých je Panna Maria. Pouhé stvoření, ale nejkrásnější. Odráží čistotu ráje, všeho, co Bůh stvořil jako dobré. Zůstává jedinečným tvorem, jehož se nedotklo zlo. Její srdce nikdy nebylo zohaveno hříchem. Milosti plná odráží naplno Boží světlo a paprsky Boží lásky. Troufám si říci, že je čistou láskou, ale ne sama od sebe. Má ji darovanou od svého Syna. Jako Otec miluje svého Syna, tak Ježíš miluje Marii. Je vtažena do lásky Nejsvětější Trojice, protože se odevzdala Bohu: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ Ponížila se před Bohem, vyznala, že bez Něho není ničím, a přijala od Něho všechno. Toto ponížení ji vyneslo až na trůn samého nebe. Nejvyšší ji ustanovil za Královnu andělů a svatých. Kdo se poníží, bude povýšen. Pokora způsobila, že člověk se stal účastný nejvyšší a dokonalé Boží lásky. Umožnila, že Bůh se mohl plně darovat. Ona nejvíce zakouší, co znamená nebeská blaženost. Dala nám tak příklad pokory, která nám přináší lásku.

První krok k této pokoře vede přes osvojení si pravdivých slov z Písma jako např. „Beze mě nemůžete činit nic“ nebo „Nikdo není dobrý, jen jeden: Bůh“ nebo „Co bys měl, co bys nebyl dostal? Tak proč se chlubíš, jako bys to nedostal?“ Kdo vlastně jsem před Bohem? Vždyť ve své nicotě Ho nemám čím obdarovat. On může žít beze mě, ale já nemůžu žít bez Něho. Jsem zcela závislý na Jeho dobré vůli, na Jeho moci. Takto přiznanou pravdou se projevuje pokora.

K prvnímu kroku přistupuje nezbytně další. Nestačí jen vyznat velikost a svrchovanost Boha a naši malost a podřízenost, musíme se otevřít působení Boží moci. Pokora Boha je sklonění se k nám, pokora

naše je naprosté otevření se pokornému Bohu. V této spolupráci se realizuje láska, láska Boží, která se stává i naší láskou. Nastává koloběh lásky živých bytostí.

Bůh se chce představit člověku. Dát mu poznat, kdo je. Chce, aby Ho poznal dokonale, nezkráceně. Důvěrně se mu svěruje se svým životem v Trojici, odhaluje veškerá tajemství svého bytí. Staví se k němu upřímně, nehraje s ním falešnou hru. Ale nechce, aby člověk Jeho důvěru zneužil, aby si ji majetnický přivlastnil. A tak se může dát poznat jen maličkým, kteří s vděčností přijmou účast na slávě darujícího se Boha a v sobě Ho nepřestanou oslavovat s radostným vědomím, jak moc a plně byli obdarováni. Ježíš tyto pokorné přirov-

nává k dětem. „Kdo nebude jako dítě, jistě do nebeského království nevejde.“

Maria je nejpokornějším člověkem na světě, proto je nejvíce omilostněna a sjednocena s Bohem. My, zranění hříchem, už takovou pokoru nemáme. Brání nám v tom tendence k soběstačnosti anebo nedůvěra, že to Bůh s námi myslí dobře. Já jsem strůjcem svého štěstí, já musím vědět, co je pro mě dobré, a co ne, já se musím zajistit, abych měl kontrolu nad svým životem, já se musím postarat o sebe, abych nebyl na obtíž druhým, já musím být dostatečně silný, abych zvládl a unesl krizové situace. Já. Tam, kde se nachází mé já, tam chybí prostor pro obdarování druhým. Pýcha mi nalhává, že si vystačím sám, že nepotřebuji

pomoc. Jestliže k tomuto směřuji, postupně poznávám, že zůstávám opuštěn, nikdo o mě nezavádí, protože nikoho jsem nepotřeboval. V této „svobodě“ soběstačnosti jsem pojal své štěstí a výsledkem je bolestné utrpení ze samoty a odloučenosti.

V mé kněžské službě jsem se už mnohokrát setkal s lidmi, kteří vám stále něco nosí, rádi pro vás něco udělají, pomůžou vám, ale když mají oni něco přijmout, vehementně se brání, odmítají. Vesměs jsou to hodní obětavci a jejich nasazení působí příjemně. Uvnitř se však nemají rádi a toto sebeodsouzení vykupují neustálým dáváním se. Nestojí o pochvalu ani o zpětnou pozornost s radostí a svobodně opětovanou. Bojí se, že pokud se otevřou, schytají zranění. Tak zůstávají uzavřeni ve svém strachu ochuzeni o prožitek opravdové lásky přicházející zvenčí. Takový postoj se odráží i ve vztahu k Bohu, který se pro uzavřenost nemůže plně darovat a dát se poznat. Prostě je třeba učit se přijímat dary, riskovat otevřenost, i když může být zneužita, protože ten, kdo takto riskuje, se nakonec střetne s velikostí lásky. Člověče, ztratit sebe v pokoře a najdeš ten nejvzácnější poklad.

Bůh, dobrý vychovatel, nás nechce nechat ve falešné, škodlivé soběstačnosti. Přichází nám na pomoc tím, že dopouští naši bezmocnost. Do našeho života vstupují události, s nimiž si nevíme rady, nemoci, jež nás upoutají na lůžko v naprosté závislosti na péči druhých. Jsme nemožoucí a zcela závislí. Už nejsme ti obětavci ochotně nabízející služby, ale ubožáci, kteří ač nechťejí, musejí spolknout hořkou pilulku pokory. Vzpíráme se, trucujeme, ale nic nám to nepomůže. Náš stav nám nedovolí se bránit. Prostě potřebujeme pomoc. Tato vnucená pilulka pokory zpočátku tak nechutná má uzdravit naši duši. Díky ní získáváme zkušenost obdarování,

umožňujeme druhým, aby vstoupili do našeho nitra, aby nám projevili lásku. Tato zkušenost je nám nevlastní a nová, učíme se vnímat dobro druhých a jejich obětavost a nasazení pro nás dřív soběstačné. V těžkém procesu pokořování se objevujeme velkou hodnotu. Někdo o nás stojí. Někdo si nás všímá, nejsme mu lhotejní, stravuje se, aby nás osvobodil z utrpení. Na duši nás pohladí jemný, osvěžující vánek lásky. Dostavuje se vděčnost a my poznáme, jak blahodárná je otevřenost. Přece i Ježíš si nechal ve své úplné vyčerpanosti nést kříž.

Dalším ničitelem pokory jsou pochybnosti, že se Bůh o nás postará, že to Bůh s námi myslí dobře, zdá se nám, že Bůh na nás zapomněl nebo že Jeho příkazy a zákazy jsou překážkou mého štěstí. Nedůvěra v Boha odnímá pokoře smysl. Nač se pokořovat a odevzdávat, když stejně nebudu naplněn, když komnaty mého srdce zůstanou prázdné. Sice cítím, jak slabost mi podlamuje kolena, ale holt si musím poradit sám.

Když nás Pán zahrnuje nádhernými dary, dává pocítit svoji lásku, plní naše přání a vyslýchá naše prosby, to jsme ve vytržení cílí bez sebe. S radostí se otevíráme a necháváme se rozmazlovat. Pokora v tu chvíli není problémem. Jde tak snadno. Horší je, když nastane noc Boží přítomnosti. Bůh se odmlčí a čeká na naši reakci. Zkouší, zda Mu stále důvěřujeme, zda zůstáváme ve stavu otevřenosti, přestože nic necítíme a Bůh se nám jeví vzdálený a nepřístupný. Vtírají se myšlenky, že je Mu jedno, jak žijeme, že se trápíme. Připadá nám, že přestal mít o nás zájem. Touto zkouškou procházel na poušti izraelský národ. Když viděl Hospodiny divy, chválil Boha, sliboval věrnost, když se Bůh skryl a lid snášel zálučnosti pouště, reptal a chtěl se vrátit zpět do otroctví Egypta. Dokonce když se Mojžíš dlouho nevracel z hory Sinaj, ulili si ze zlata býčka. A tato

vratka důvěra provází i nás. Namísto trpělivého, pokorného čekání na Pána začínáme jednat bez Něho a nacházíme si lacinou náhražku jako náplast na bolestné mlčení. Přestává hledání Božího království a následuje starost o zítřek, co budeme jíst a do čeho se oblečeme. Ačkoli nás Ježíš ujišťuje, že nebeský Otec ví, co potřebujeme, že se o nás postará, už tomu nevěříme. Mlčení Boha nás zrazuje od víry, pokorné bdění ustává, dveře se zavírají a naše iniciativa vzrůstá v zoufalém boji o sebezáchovu. V konečném důsledku se uzavíráme lásce a utíkáme se do sebezajištění, které nás ke štěstí nepřivede. Přitom se Bůh schovává záměrně, aby poznal, zda k Němu lneme jen pro „bonbónky“, které od Něho dostáváme, anebo nezištně věříme v Jeho dobrotu a trvalou náklonnost, i kdybychom nic nedostávali. Čekání na Boha je stav pokory, v němž Pánu necháváme svobodně přijít v čas, kdy se sám rozhodne, a mezitím rozšiřujeme a čistíme prostor, aby se u nás cítil co nejlépe. My pro tmu nevidíme, ale ve skutečnosti je nám Bůh blíže, než si dovedeme představit. Jen to nemůžeme prožít a zůstává jen víra v dobrého Boha. Čekáním, jak píše sv. Augustin, roste touha po setkání, a když nás Pán najde bdělé, o to víc nám dá zakusit svoji velkorysost. Naše trápení z absence Boha se promění v trvalou nebeskou radost.

Člověk se stal svědkem mnoha osudových tragédií u věřících lidí. Hodní lidé se dostali do velmi těžkých situací a ani ne svojí vinou. Muž gambler zadlužil rodinu, odešel a manželce s dětmi nechal jen dluhy. Každý měsíc žije ve stresu, zda bude mít na jídlo a na zaplacení nájemného. Často musí žebrot a půjčovat si. A ona navíc tak toužila udržet celou rodinu pohromadě s vírou, že plní Boží vůli. Kam se vytratil Bůh, že se jí výrazně změnil život do každo-

denní nejistoty? Zamilovaný pár krásných mladých lidí se rozhodl zasnoubit se. Moc se k sobě hodili. Byla radost se na ně podívat. Jen co se zasnoubili, dívka onemocněla rakovinou a za pár měsíců zemřela. Což nedopřál Bůh, aby se ti dva seznámili a zamilovali se do sebe? Svým životem mohli svědčit o křesťanském manželství. Proč mlčel, když se rodina a přátelé za ni modlili, aby ji uzdravil? Tolik hlasů volalo k nebi a žádná odezva. Zázrak se nekonal. Mladá rodinka se těší na první miminko. Den porodu se blíží. Oni už vzorně připraveni obstarali vše potřebné: oblečky, plenky, ohrádku, kočárek a jiné věci. Měsíc před porodem nastaly vážné

komplikace a miminko v lůně zemřelo. Ještě několik hodin žena nosila v sobě mrtvý plod, než vyvolaným porodem děťátko vyšlo ven už bez známek života. Všechny obtíže těhotenství vyzněly naprázdno. Osobně jsem té mamince vícekrát žehnal. Kam zmizela ta požehnání, která měla ochránit ji i její plod? Svěřovala se do Boží ochrany a ochrana miminka se neuskutečnila. Jako by modlitba byla zbytečná, když se stejně dítě nenarodilo. Zdá se, že Bůh měl jiné starosti, než pečovat o tuto těhotnou maminku. Podobných případů Božího mlčení bychom mohli jmenovat řadu. Jaký postoj v těchto dramatech zaujmeme? Vybodneme se na víru i na Boha, protože se představy o našem životě nenaplnily, protože Bůh nereagoval podle našich přání, protože nás nepodpořil ve chvílích, kdy jsme to očekávali, protože jsme se dostali do tíživé situace vinou druhých a On nezasáhl? Nebo nad tajemstvím utrpení a Božích záměrů pokorně vyznáme spolu s Jobem: „Hospodin dal, Hospodin vzal, Hospodinovo jmé-

no buď velebeno.“ Nepřestávejme důvěřovat, že Bůh to s námi myslí dobře, i když v daný okamžik se to tak nemusí jevit.

Maria stojí pod křížem, na němž visí její Syn. Nikomu neublížil, všem pomáhal, ba i nehodné hříšníky přijímal. Vyzařoval dobro, kde jen mohl. Závist a nenávist mocných Ho odsoudila k nespravedlivé smrti. Ti, kterým pomáhal, se obrátili proti Němu. Vojá-

ci ho týrali, jako by to byl ten největší zločinec. Ježíše nevinného s dětskou duší. Maria cítí tuto nesmyslnou krivdu, ztrácí v bezmoci svého milovaného Syna. Její srdce krvácí smrtelnou bolestí a Bůh mlčí. Mlčí u Krista, mlčí u Marie. Žádná záchrana nepřichází, výsměch se

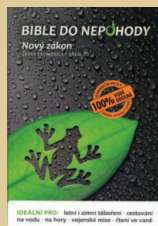
stupňuje. Jak toto může Bůh dopustit, proč nezasáhne? Tajemství kříže, které jako meč vniká do srdce, nelze prohlédnout. O to víc rána krvácí a bolí. Na „proč“ není odpověď. Maria by mohla zanevřít na Boha, který nic neučinil, na lidi, kteří jí nespravedlivě ukřižovali Syna, ale ona ve své čistotě a věrnosti vyznává jako na začátku: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ Její pokorná otevřenost trvala po celý její život. Nepřestala věřit v dobrého Boha, ve vítězství lásky. Možná nerozuměla všem událostem Ježíšova života, ale věřila, že Bůh má vše ve svých rukou, že i to nejneumožnější utrpení promění v dobro. A tak se i stalo. Ježíš vstal z mrtvých, Maria byla vzata do nebe a lid byl spasen.

Kéž právě ona nám vyprošuje odvahu se pokorit, ponížít, aby touto cestou k nám přicházela Boží láska a my ji zase cestou pokory předali ostatním lidem a nakonec se s vděčností od všech lidí vrátila zpět k Bohu. ■

FOTO: FILIP MICHAEL ŠTOJDL

Namísto trpělivého,
pokorného čekání
na Pána začínáme
jednat bez Něho
a nacházíme si lacinou
náhražku jako náplast
na bolestné mlčení.

BIBLE DO NEPOHODY NOVÝ ZÁKON

Tato „nepromokavá“ Bible je vytištěna na speciálním voděodolném papíře. Je určena všem, kdo rádi táboří a cestují, ocení ji zvláště vodáci a milovníci vodních sportů.

Speciální úprava obálky, stran i vazby umožňuje v případě promóčení knihu jednoduše a bez následků vysušit. Pevný papír snese i neopatrné zacházení, kterému se ani sebezpozornější turista či cestovatel nevyhne. Česká biblická společnost se tak snaží vyjít vstříc „aktivním“ čtenářům Knihy knih.

- Vazba měkká, v krabičce, 120 x 180 mm, počet stran 265, hmotnost: 0,444 kg.
- Cena: 358 Kč
- Bible si můžete objednat telefonicky: +420 384 420 295
email: zasilky@kna.cz
- Můžete také napsat na adresu:
Karmelitánské internetové knihkupectví
zásilková služba
Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice

Tak jako při četbě Písma, podobně jako ve světě, ve kterém žijeme, stejně tak i v našem vlastním životním příběhu nacházíme události, které nám nejsou vždycky srozumitelné. Některé situace nás naplňují radostí a nadějí, jiné obavou a strachem. Můžeme je nahlížet jako důsledek našich rozhodnutí, ale mohou být také důsledkem spleti příčin nebo okolností, které na nás nezávisí. Nikdo z nás nemůže cokoli z minulosti změnit, ať už byla jakákoliv. Nemůžeme ji změnit, můžeme se na ni vymlouvat, můžeme v ní pátrat, protože chceme vědět kdy, kde, kdo a co zavinil a proč se nám třeba dobře nedaří. Ale to nebývá ta nejlepší cesta. Spíše je lépe přemýšlet, kterým směrem se vydáme, jak se může vše, co nás potkalo, stát součástí mozaiky – obrazu našeho života. Například objevíme, s jakou odvahou naši předkové zvládli mnoho složitých životních situací, co byli schopni vydržet a podstoupit. S jakou poctivostí zvažovali všechna pro a proti, když se museli rozhodovat v důležitých věcech, mnohdy i přes své pochybnosti a nejistotu. A oni to na sebe vzali a rozhodli se s vědomím, že snad udělali to nejlepší, co udělat mohli. Někdy jen tušíme, někdy víme, čím vším oni životem prošli, a my se ptáme sebe samých, jak bychom to my sami dokázali zvládnout. A náš pohled zpět je naplněn úctou a obdivem.

Poslední dobou přemýšlím nad jedním velkým tématem, a to o životě jako uměleckém díle. Inspirovala mě jedna báseň od M. Williamsonové, myslím, že její text je velmi inspirační pro náš každodenní život.

ŽIVOT JAKO UMĚLECKÉ DÍLO

*Nejhlouběji se bojíme ne toho,
že jsme slabí,
nejhlouběji se bojíme
naší nezměrné síly.*

*Naše světlo nás děsí, ne naše tma,
ptáme se: kdo jsem já,
abych byl moudrý,
nádherný, nadaný a skvělý?*

*Ale: „Kdo jsi, abys takový nebyl?
Jsi synem Boha.“*

*Narodili jsme se,
abychom vyhlásili slávu Boha,
kterou máme v nás.*

Není jenom v některých, je ve všech.

*A jak necháváme naše světlo svítit,
nevědomky povolujeme druhým lidem,
aby byli stejní.*

*Jak se osvobozujeme od našich strachů,
naše přítomnost sama
osvobozuje druhé.*

Jestli bychom alespoň kouskem připus-
tili, že každý v sobě nosíme schopnost tvo-
řit, že tedy můžeme učinit život umělec-
kým dílem, tak máme před sebou úžasnou
budoucnost. Tedy jinými slovy: pro co se
rozhodneme, zda to či ono uděláme, do
čeho se pustíme, na čem budeme společně
nebo každý sám pracovat, to vše zane-
chává na podobě našeho života stopu.
Život se stává uměleckým dílem. Nejprve
tím, že vše, co Bůh stvořil, včetně člověka,
bylo velmi dobré. Poté pak, že skrze naše
ruce, naše nasazení, pravdivost a poctivost
dotváříme z našeho života krásné stvoři-
telské dílo.

PETR GLOGAR ■

VŠE ZAČÍNÁ SLOVEM

John Dickinson nosil během války Bibli v levé náprsní kapse. Když jej v roce 1915 zasáhla kulka, stará Bible s koženým obalem kulku odrazila a zachránila ho před jistou smrtí. Můžeme najít víc podobných svědectví, kdy Bible doslova zachránila život. Jsou to krásné a někdy skoro neuvěřitelné příběhy. Ovšem Bible dokáže mnohem víc.

VŠE ZAČÍNÁ SLOVEM BOŽÍM

První slova Bible zní: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*“ (Gn 1,1). Svátý Jan nám ale v evangeliu odhaluje, že „*Na začátku bylo Slovo*“ (srov. J 1). Přitom sv. Jan zdůrazňuje, že Bůh je totožný se svým Slovem. Mezi našimi slovy a naším životem je někdy opravdu veliký rozdíl. U Boha tomu tak ale není. Slovo Boží a Bůh jsou totéž. Svátý Jan tuto jednotu vyjadřuje velmi stručně: „*to Slovo bylo Bůh*“ (J 1,1).

Tak často zapomínáme na to, že první nebyl svět a člověk, ale právě Slovo. Uprostřed hluku života a všeho, co řešíme a čím

žijeme, se nám zdá, že Slovo Boží buď není dost účinné a mocné, aby bylo schopné vyřešit naše problémy, nebo je od nás příliš daleko.

SLOVO BOŽÍ JE MOCNÉ A JE BLÍZKO

Není ale pravda, že Slovo je slabé nebo že je daleko. Svým Slovem oddělil přece Bůh tmu od světla, vodu od pevniny a stvořil celý svět. Toto Slovo není tedy bezmocné, naopak, je to zdroj veškeré moci a začátek všeho. Není také pravda, že Slovo je

daleko. Ve Svatém písmu snadno najdeme ujištění, že je blízko – v našich uších a v našem srdci (srov. Dt 30,14; Řím 10,8). Ovšem největší blízkost Slova se uskutečňuje díky Kristu: skrze Krista a v Kristu. To právě díky tomu, že se Slovo stalo tělem. Sv. Jan nám dosvědčuje: „*Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven. Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem*“ (1 J 1,1-3).

SLOVO BOŽÍ JE ZDROJ ŽIVOTA

Pokud tedy platí, že Boží Slovo je Bůh sám a Bůh je život, jeho zdroj a dárce, platí tedy, že Slovo Boží je život. Je zdroj a dárce života. Ježíš Kristus, vtělené Boží Slovo, vyznává: „*Já jsem cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (srov. J 14,6).

V dnešní době, která se snaží pomocí vědy, rozumu a techniky řešit problémy, prodloužit a vylepšit život, málo pamatujeme na to, že život je dar, který můžeme obdržet jen skrze Krista. Zdroj života je pro nás otevřen skrze Slovo Boží a zároveň je ve Slově Božím. Tento zdroj je sice otevřen pro všechny, praxe ale ukazuje, že ne všichni mu jsou přístupní.

PÍT ZE ZDROJE ŽIVOTA

Co je tedy potřeba, abychom se tomuto zdroji otevřeli a pili z tohoto zdroje? Jedna jediná věc: pokora. Je potřeba, abychom s pokorou přišli ke zdroji Božího Slova,

s pokorou pokračovali v četbě a naslouchání Božímu Slovu a nepodlehli pokušení zastavit se na této duchovní cestě a vzdát se.

Pravidelně číst a naslouchat Božímu Slovu, pravidelně se modlit a pravidelně přistupovat ke svátostem – toto všechno není podmíněno časem, schopností soustředit se, ochotou se modlit, teologickým vzděláním atd. Chce to především pokoru.

Pravidelná četba Písma svatého – to chce pokoru, která se konkretizuje mimo jiné v podobě trpělivého očekávání a víry, že Boží semeno zaseté v nás skrze Slovo Boží přinese plod, až k tomu přijde čas. Slovo Boží v nás – jeho přítomnost, působení a růst – to je tajemství, které vyžaduje pokoru. „*Neboť Hospodin zjevuje svá tajemství pokorným.*“ (srov. Sír 3,19)

P. Wojciech Zubkowicz SAC

„*Mého otce během první světové války zachránila jeho Bible, kterou měl vždy s sebou. Měl ji u hlavy během spánku ve výkopu, když udeřil šrapnel. Rozbil přístřeší a mnohé jeho kamarády zabil nebo zranil. Přibližně 4 centimetry velký kus šrapnelu Bibli roztrhal, ale neprorazil ji. Otec nebyl ani zraněný.*“ z. net

BRATR KARDINÁL

ROZHOVOR
S PANÍ ANEŽKOU
MRZENOVOU,
SESTROU KARDINÁLA
MILOSLAVA VLKA.

■ Být sestrou kardinála je určitě zajímavá zkušenost. Byli jste v rodině překvapení, když jste se

v roce 1994 dozvěděli, že se váš bratr stal kardinálem? Za jakých okolností jste se o tom dozvěděli?

Když šlo o jmenování kardinálem, myslím si, že poprvé jsme se to dozvěděli z médií a posléze nám přišla od bratra pozvánka na slavnost do Vatikánu. Bylo to vše úžasné, navíc jsme si prohlédli chrámy, katakomby atd.

■ Víme, že kardinálská nominace nebyla začátkem, ale spíše dovršením životní a kněžské cesty pana kardinála, a ta

nebyla vždy snadná. Můžete, prosím, přiblížit čtenářům „Apoštola“ vaši rodinu, dětství a mladá léta pana kardinála? Jaký byl pan kardinál jako chlapec? Věděli jste už tehdy, že bude kněz?

Byli jsme obyčejní vesničané, určitě by nás nenapadlo, zvláště v dětství, že by náš bráška mohl být knězem. Tenkrát jsme měli velkou úctu k panu faráři. Maminka nás učila, když ho potkáme, abychom mu políbili ruku, protože do ní bere Pána Ježíše. Naše rodina byla celkem šestičlenná – rodiče, syn a tři dcery. Měli jsme malé hospodářství a tatínek byl ještě lesní hajný – po svém otci. Rodiče nás vedli k práci, podle toho, co jsme už zastali. Zvláště Míla byl šikovný, naučil se sekat travu, obilí i dříví a další, dokonce i dojit

krávy, bylo-li třeba. Když s chlapci pásli dobytek, nosili s sebou „plecháček“ a nadojili si každý od své krávy mléko, aby zahnali žízeň a posilnili se. Na nějaké rošťárny se také dostalo, byl to normální kluk. V zimě se sáňkovalo, lyže mu tatínek vlastnoručně vyrobil, i když vázání bylo asi to nejprimitivnější. Bylo po válce a na trhu toho mnoho nebylo. Ale my jsme z toho nebyli nijak zvlášť nešťastné, hlavně že jsme neměli hlad, byli jsme zdraví a měli jsme se rádi. Škoda, že teď většina dětí (i dospělých) myslí, že musí všechno mít.

■ **Byla doba, kdy jste o svého bratra měli starost. Třeba za totality, když mu byl na jedenáct let odňat statní souhlas vykonávat službu kněze. Jak nesl toto období?**

Co se týká starostí o bratra, je pravda, že jich bylo za ta léta do revoluce dost. Míla byl prozíravý, neřikal negativní věci, které by ublížili jemu nebo zvláště mamince. Občas jsme se dozvěděli, že se STB doptávala i lidí ze vsi, kdo ho navštěvuje, když je doma, apod. On dostával hodně pošty

z ciziny, různé časopisy a jiné cizojazyčné tiskoviny. Když mu vzali státní souhlas ke kněžské službě, určitě to nesl těžce.

■ **Biskup Radkovský během kázání na pohřbu pana kardinála uvedl, že osobní, živý vztah ke Kristu byl takovým tajemstvím pana kardinála, které asi všichni znali. Projevoval se jeho osobní vztah ke Kristu navenek i ve vašich vzájemných kontaktech, když třeba přijel domů na dovolenou? Máte na to nějakou vzpomínku?**

Od Boha byl obdařen statečností a s Boží pomocí nesl vše jako oběť. Také si skoro nikdy nestěžoval, až teď na sklonku života se přiznával ke svému bolestem a bojům ve věcech křesťanských, církevních, osobních, jak bylo veřejně známo. Ale když jsme se sešli doma v rodišti nebo u sestry Růži, bylo nás přes 30 a teď nás už o něco přibýlo, nebylo po smutku památky. Poslední léta jsme se mimo oslav narozenin a výročí bratrových kněžských jubileí setkávali o Dušičkách v Chyškách. Bratr sloužil mši svatou za všechny zemřelé, pak jsme šli průvodem na

Maturant 1952

Požehnání matky na cestu před primicí
v rodném domě v Zaluží, 30. 6. 1968

hřbitov, bratr vykropil celý hřbitov, pomodlili jsme se, zazpívali a lidé se rozešli. Naše rodina se sešla u sestry Růži, bylo pohoštění, oběd a hlavně jsme si popovídali. Jinak jsme si spíše volali. Sestra Marie bývala u něho v Praze častěji, sestra Růža se svými dětmi obvykle o Vánocích nebo koncem roku. Jeli-kož byl Míla často v cizině na všelijakých konferencích a jiných akcích, nebylo tak jednoduché se s ním vždy spojit.

■ Když byl pan kardinál na jaře 2016 ve Slavkovicích a společně jsme všichni slavili Svátek Božího milosrdenství, ve svém kázání zdůrazňoval, že i když se to možná dnes na první pohled nezdá, Bůh se vrací do světa a života lidí. Tehdy nikdo netušil, že je to už poslední návštěva pana kardinála ve Slavkovicích a že v březnu 2017 se pan kardinál vrátí k Bohu. Rád bych se zeptal, jak jste prožívala poslední měsíce života pana kardinála.

Já jsem se osobně s bratrem viděla o Dušičkách 2016 v Chyškách a vůbec jsem na něm neviděla, že by mu mělo něco být. Naopak, při kázání neměl obvyklé potíže s chronicky postiženými hlasivkami. Jíst mu u sestry také chutnalo. Proto nás velice překvapilo, že trávil Štědrý večer v nemocnici. Ale když později po podrobném vyšetření zjistili lékaři tu krutou diagnózu, byl to pro nás šok. Hlavně jsme se báli, aby moc netrpěl. Nesl to s odevzdaností do Boží vůle. Těšil ho velký zájem a ujištění o modlitbách od mnoha lidí. Přijímal mnoho návštěv – podle jeho momentálního zdravotního stavu. My jako rodina jsme se v návštěvě střídali, když umíral, byla u něho sestra Růža, ale už byl v agonii.

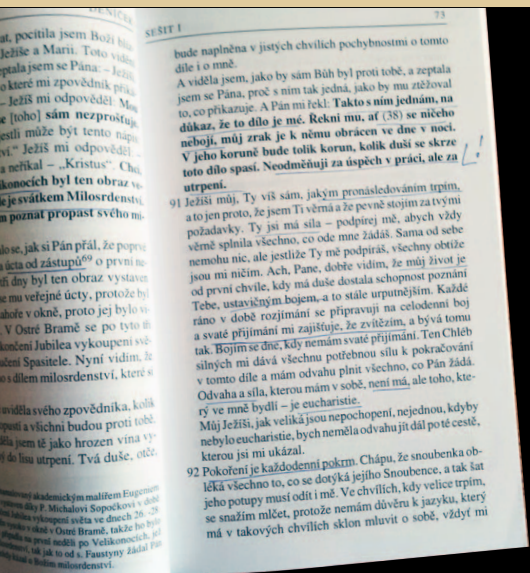
Pomodlila se u něho růženec.

Bohu díky za něho.

Děkuji moc.

Připravil

P. Wojciech Zubkowicz SAC

Úryvek přednášky kardinála M. Vlka z II. kongresu o Božím milosrdenství v roce 2014

„Ježíš řekl sv. Faustyně: „Žádná duše at se nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jako šarlat. Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobráti ke zdroji mého milosrdenství.“ Takže to jsou slova, která nás utěšují, když cítíme, že nejsme schopni to nějak uchopit nebo pojmut. A uvědomuji si, že celou věčnost bude čas z tohoto pramene čerpat, znovu a znovu se obdivovat Božímu milosrdenství, chválit ho a děkovat. A tak když mám v ruce Deníček, vždy si uvědomuji, že více pochopíme až při mém setkání s Boží láskou a milosrdenstvím na věčnosti. A že tento nevyčerpatelný a nezměřitelný zdroj bude pramenem našeho štěstí po celou věčnost.“

Zatřžené pasáže
kard. M. Vlka v Deníčku sv. Faustyny

OTEC KARDINÁL

NĚKOLIK VZPOMÍNEK NA KARDINÁLA VLKA

V sobotu 18. března 2017, v den, kdy zemřel kardinál Miloslav Vlk, byl v Kompletáři breviáře (modlitba na závěr dne) hymnus, který krásně dokreslil nejen den, ale také život kardinála Vlka:

*Přichází noc, aby nás přijala,
ticho je plné tebe,
můžeme usnout v pokoji a radosti.*

*Za tento den, plný světla,
je dobré tě chválit,
a jestli nás chceš odvolat,
zde jsme připraveni vyjít.*

*Ty, kdo trpí bez naděje,
ty, kdo hledají bez víry,
ty, kdo tě milují, aniž tě znají,
doved' skrze nás k tobě.*

PALLOTINI

Pallotiny do ČR pozval právě pan kardinál Vlk a svým způsobem lze říct, že je pozval dvakrát. Poprvé, když je pozval do Staré Boleslavi. V odpovědi na toto pozvání přišli v roce 2003 na toto poutní místo tři kněží z řádů pallotinů, a všichni z Polska. Jejich působení ve Staré Boleslavi bylo od začátku zajímavé. Přes ujištění sv. Pavla, že v církvi jsme jedno tělo a že už není „Řek, nebo Žid“,

Kongres Božího
milosrdenství 2014

byl přece jenom jejich způsob vnímání pastorače a světa trochu jiný a také jazykové rozdíly se občas projeví. Pamatuji si třeba, jak se naši představení z Polska setkali s panem kardinálem v Praze. Pan kardinál říkal, že z polštiny tlumočit nepotřebuje, a tak náš představený říkal, že by se pallotini mohli přičinit o propagaci a obnovu poutního místa ve Staré Boleslavi i takovým způsobem, že by třeba mohli jezdit do farností, vozit s sebou výstavu a literaturu o poutním místě a zvát do Staré Boleslavi. Vše fungovalo až do chvíle, kdy náš představený řekl: „A po setkání by třeba kněží mohli stát s puškami u vchodu kostela a vybírat na obnovu poutního místa.“ Pan kardinál udělal „veliké oči“ a zeptal se: „Cože?“ Teprve po chvíli mu bylo vysvětleno, že slovo „puška“ znamená v tomto kontextu v polštině plechovou pokladničku.

Jelikož řád pallotinů je angažován na mnoha místech ve světě v šíření úcty k Božímu milosrdenství, začali jsme v roce 2006 ze Staré Boleslavi vydávat časopis „Apoštol“. Pastoračně to bylo na poutním místě v Boleslavi, které má svou identitu spojenou se sv. Václavem a Palladiem země české, trochu nekomfortní. Co ale udělat s tou „mladou větví“, která se najednou na

starém, vzácném kmenu tohoto poutního místa rozrostla?

Proto také pozval pan kardinál pallotiny podruhé v roce 2008, a tentokrát k šíření úcty k Božímu milosrdenství. Když jsem s ním mluvil o poutním místě ve Staré Boleslavi, naší práci a budoucnosti, řekl: „Byla by škoda, kdybyste nešířili úctu k Božímu milosrdenství.“ Myslím si, že dnešní činnost pallotinů v souvislosti s šířením úcty k Božímu milosrdenství a poutním místem ve Slavkovicích má svůj začátek mimo jiné také v tomto přání pana kardinála.

Na jedno setkání s panem kardinálem budu zvlášť vzpomínat. Řešili jsme něco, co bylo v té době ještě neřešitelné. Nebylo k tomu co říct, tak uprostřed jednání vzal do ruky růženec, sedl si a začal se modlit. Určitě patřil k těm, co nejen vidí, ale také reagují – především modlitbou. -wz-

SESTRY OD ANDĚLŮ

O vzpomínku na kardinála Vlka jsme poprosili také sestru Olu z kongregace Sester od andělů, která svou práci 18 let sloužila na arcibiskupství v Praze.

■ **Sestro Olo, řeknete nám něco o vás a vaší kongregaci?**

Kongregace Sester od andělů byla založena 31. března 1889 ve Vilniusu knězem Wincentem Kluczyńským, pozdějším arcibiskupem v Mohilevu (Mogilev), spolu s M. Bronisławou Stankowiczovou. Cílem kongregace je pomoc kněžím v práci s šířením a prohlubováním víry a křesťanského života v Božím lidu, obzvláště tam, kde je

*Sestry od andělů s kardinálem Vlkem
– sestra Ola stojí druhá zleva*

obvyklá služba kněžší ztížena. Zakladatel určil sestrám pevný způsob života: Mají spolupracovat, spolu se modlit, spolutrpět s anděly země (prorok Malachiáš nazývá kněze anděly země), mají jít tam, kam se oni nedostanou.

Aby se sestry lidem více přiblížily v apoštolské práci, nenosí jednotný řeholní oděv. Znamená to, že kongregace je bezhábitová.

V roce 1997 hledal pan kardinál nové kuchařky na arcibiskupství v Praze. V té době jel pan kardinál do Bruselu, kde naše kongregace pomáhala u nuntia. Pan kardinál sestry oslovil, jestli by nezajistily další spolusestry do Prahy, a tak naše kongregace přijela do Prahy a já, sestra z Polska, jsem byla mezi prvními, které sloužily u pana kardinála.

■ Jak vypadala vaše spolupráce s panem kardinálem?

Od ledna roku 1998 jsme my tři sestry měly tu čest spolupracovat s panem kardinálem Vlkem. Naše práce spočívala ve vaření, uklízení, praní, ale především jsme hodně času trávily s panem kardinálem na společné modlitbě v kapli. Tam jsme mohly pozorovat pana kardinála, jak rád trávil čas s Ježíšem. Často meditoval nad Deníčkem sestry Faustyny a hodně myšlenek, které ho zaujaly, podtrhával a potom aplikoval do svého života. Řekla bych, že čím byl starší, tím na něm bylo vidět větší pochopení vůči lidem a prokazování milosrdenství. Byl to muž modlitby. Sám se hodně modlil a hodně často také o modlitbu žádal.

■ Dával vám otec kardinál nějaké těžké úkoly?

Modlit se, modlit se a modlit se – to byla jeho každodenní výzva.

■ Co měl pan kardinál rád?

Rád chodil do přírody, jezdil na kole, jezdil na běžkách. Moc rád dělal činnosti pro ostatní lidi, během důchodu obzvlášť, psal články do časopisů, jezdil po pastoračních návštěvách. Vloni se na svátek Božího milosrdenství účastnil mše svaté ve Slavkovicích, moc rád na tu slavnost vzpomínal.

A co se týče jídelníčku, měl rád bramboráky, jihočeskou kulajdu, kubu (kterého si sám vařil). A něco zvláštního: pomáhal nám připravovat Štědrovečerní večeři.

■ Říká se, že otec kardinál měl rád lidi. Souhlasíte? Jak se to projevovalo?

Ano, měl opravdu rád lidi. Se všemi uměl pěkně hovořit, ať už s dětmi, staršími, nemocnými...

Jednou spolusestra uklízela nějaký nákup a otec biskup zrovna telefonoval přes skype s jinými biskupy a kněžími. Zavolał ji a do skypu říká: „Tady je Aša, řeholní sestra.“

A my jsme skutečně vnímaly, že když s námi mluvil, tak se zajímal, měl moc pěkný lidský přístup a měl nás a všechny ostatní rád.

Pro mě byla velká čest s panem kardinálem pracovat, jsem za to období vděčná Bohu. Také jsem byla mile překvapená, že pan kardinál byl otevřený vůči světu v tom, jak dokázal spolupracovat s kněžími z cizích zemí, pozvat je do ČR.

Jednou jsme jeli ve výtahu a jedna sestra řekla: „někdo kecá“. Kardinál jí říká: „Sestřičko, vy používáte slovíčko, které se tolik nepoužívá.“ Ona to považovala za kompliment. Jak pěkně dokázal pan kardinál někoho napomenout, pokáraný se nemusel cítit ani uražený.

(red)

Foto: archiv ABM

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

SVATÍ JSOU „ILUSTRACÍ PÍSMÁ SVATÉHO“

V jednom z nejvýznamnějších církevních dokumentů týkajících se Písma svatého – Verbum Domini – nacházíme návod na přístup a interpretaci posvátných textů. A právě v něm je uvedeno, že život svatých, kteří nasloucháním, čtením a pravidelnou meditací Písma formovali svůj život, je nejspolehlivější interpretací. Je možné říct, že jsou „ilustrací Písma svatého.“ Sestra Faustyna patřila k těm, kteří v sobě nechali působit životodárnou sílu evangelního poselství, které pak uváděla do života.

Živé Boží slovo se jako zlatá nit prolínalo celým životem této řeholnice. Když se podíváme blíže na období jejího dětství, musíme si uvědomit, že nebylo běžnou praxí mít doma Bibli. V oblasti rodného Glogovca byla dokonce v té době většina prostého obyvatelstva negramotná, neboť zde nebyla žádná škola. Výjimkou byl otec sestry Faustyny, který uměl číst a naučil to i své děti. Rodina Kowalských vlastnila také několik knih, zda mezi nimi byla Bible, to nevíme. Zdrojem formace bylo nepochybně naslouchání Písmu při bohoslužbách a různých pobožnostech. Matka sv. Faustyny – Marianna Kowalská, stejně jako její bratr Stanislav a sestra Natalia vzpomínají, jak byla pro malé děvče účast na nedělní mši svaté důležitá. Z vlastní iniciativy vstávala dříve než ostatní, tiše se protáhla oknem ven a vyvedla krávy na pastvu, aby později kvůli povinností nemusela o účast na nedělní bohoslužbě přijít. Dobročinné aktivity, které

vyvíjela už ve svém dětském věku, svědčí o tom, že nebyla jen „zapomnětlivý posluhač“, ale uváděla slovo v čin.

Mnohem víc příležitostí setkat se s živým Božím slovem měla samozřejmě za zdi kláštera. Kromě každodenní účasti na mši svaté sestry ráno věnovaly půl hodiny rozjímání, stejně i večer, pokud se neúčastnily slavnostních nešpor s kázáním. K obsahu rozjímání se pak vracely při osobní modlitbě během celého dne. Čtvrteční večery sestry vykonávaly tzv. „Svatou hodinu“, o které se světice často v Deníčku zmiňuje. Jejím obsahem bylo rozjímání nad Ježíšovou modlitbou, osamělostí a utrpením při modlitbě v Getsemanské zahradě. Každý den také sestry uctívaly patnáctou hodinu jako čas, ve kterém Ježíš dokonal svou spásnou obět. Tak jako ostatní členky Kongregace sester Matky Božího milosrdenství se i sv. Faustyna účastnila každoročně duchovních cvičení spojených s intenzivním pronikáním do poselství zjevených Božích pravd v Písmu svatém.

Kongregace již při svém vzniku přijala ignaciánskou spiritualitu a generace sester té doby byla formovaná především v přístupu k Písmu ignaciánskou metodou. Jejím podstatným prvkem je živá představitost. Radí představit si trávu, květiny, krajinu, po které Pán Ježíš chodil, šum větru, hukot vody, Ježíšův vzhled i tváře jeho posluchačů. Meditace je zakončena živým rozhovorem s Ježíšem, Pannou Marií nebo s nějakým světcem. Důvod k tomu je mnohem hlubší než nějaké fantazírování. Metoda vychází ze zkušenosti, že živá představa pomáhá lépe se vžít do dané pravdy a především dává do pohybu city, touhy a vůli. Tento přístup tedy zásadně ovlivnil způsob rozjímání svaté Faustyny a v souladu s poznávanými pravdami pak také její konání.

Velice dobře si byla vědoma, že Ježíš je vtělené Slovo Boží: ...pochočila jsem, že největší vlastností je láska a milosrdenství. Pojí tvorstvo se Stvořitelem. Největší lásku a propast

milosrdenství poznávám ve vtělení Slova, v jeho vykoupení, a zde jsem poznala, že tato vlastnost je v Bohu největší. (Den. 180)

Na sklonku jejího života v červnu 1938 vedl sám Pán Ježíš sestru Faustynu během třídeních exercicií. Předkládal jí k rozjímání konkrétní úryvky z evangelií, ale také ji nechával rozjímat nad dalšími tématy souvisejícími s duchovním a řeholním životem. Po každém rozjímání si sestra Faustyna krátce poznamenala, jak rozjímání prožila a k čemu ji dovedlo. Nyní nahlédněme alespoň výběrově do těchto exercicií (Den. 1753 – 1778):

■ *Večer mi Ježíš dal téma rozjímání. ... Zamysli se, má dcero, kdo je ten, s nímž je tvé srdce těsně spojeno sliby... Dříve než jsem stvořil svět, miloval jsem tě láskou, jakou tvé srdce dnes zakouší, a má láska se nikdy po celé věky nezmění.*

• Uplatnění. *Při pouhém uvědomění si, za koho je mé srdce provdané, se má duše hlouběji usebrala a hodina mi utekla jako minuta. V té usebranosti jsem poznala vlastnosti Boha. Vnitřně rozpálena láskou jsem vyšla do zahrady, abych se zchladila, a když jsem pohlédla na nebe, v srdci mi vzplanul nový plamen lásky. Tu jsem uslyšela tato slova: Má dcero, vyčerpala jsi dané téma? Pak ti dám nová slova. ... Dnes si přečteš evangelium svatého Jana, patnáctou kapitolu. Přeji si, abys četla velice pomalu.*

■ *Má dcero, dnes rozjímej o mém bolestném utrpení, o celé jeho velikosti; rozjímej o něm tak, jako bych je podstoupil výhradně pro tebe.*

• Uplatnění: *Když jsem se začala nořit do Božího utrpení, ukázala se mi veliká cena lidské duše a všechna zloba hříchu a poznala jsem, že neumím trpět. Abych měla z utrpení zásluhu, budu se v utrpení těsně spojoval s utrpením Pána Ježíše, prosím o milost pro umírající duše, aby je Boží milosrdenství v tom důležitém okamžiku objalo...* ▶

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

■ **Dnes, má dcero, si přečteš devatenáctou kapitolu evangelia svatého Jana a nečti jen ústy, ale srdcem...**

• Během této četby byla má duše přeplněna hlubokým žalem. Poznala jsem všechn nevďek tvorů vůči svému Stvořiteli a Pánu, prosila jsem, aby mě Bůh uchránil slepoty rozumu.

■ **Má dcero, v této meditaci rozjíměj o blížeňské lásce, zda se tvá láska k bližním řídí mou láskou, zda se modlíš za nepřátele. Zda přeješ dobro těm, kdo tě jakýmkoliv způsobem zarmoutili nebo urazili. Věz, že cokoliv dobrého učiníš komukoliv, přijímám to, jako bys to učinila mně samotnému.**

• Uplatnění: Ježíši, má Lásko, Ty víš, že teprve krátce jedná tak, abych se řídila výhradně tvou láskou ve vztahu k bližním. Jen Ty víš o mých námáhách, jaké jsem v tom směru podstupovala. Dnes už je to snazší, ale kdybys sám v mé duši nezapaloval tu lásku, nedokázala bych v ní vytrvat. Působí to tvá eucharistická láska, která mě každodenně zapaluje.

■ **Nyní budeš uvažovat o mé lásce v Nejsvětější svátosti. Zde jsem celý pro tebe, s duší, tělem i božstvím jako tvůj Ženich. Ty víš, co vyžaduje láska – jen jednu věc, a sice opětování...**

• Uplatnění: Můj Ježíši, Ty víš, že Tě toužím milovat takovou láskou, jak Tě ještě dosud žádná duše nemilovala. Chtěla bych, aby se celý svět změnil v lásku k Tobě, můj Ženichu,... Ty víš, že Tě miluji, vždyť jen Ty sám znáš hloubku oběti, kterou Ti denně přináším.

Svatá sestra Faustyna odkrývala v Písmu svatém milosrdného Boha, kterému s vírou naslouchala a byla mu poslušná. Svým životem potvrzuje pravdu, že Boží slovo, podobně jako při stvoření světa, chce i přes nás působit, tvořit, měnit a obohacovat.

Sestry KMBM ■

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas zveme všechny ctitele Božího milosrdenství k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

**Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.**

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště starším, nemocným a trpícím lidem, že se mohou připojit ke společné modlitbě Korunky prostřednictvím Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** Otcové pallotini

VLOČKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

OHLÉDNUTÍ ZA SVÁTKEM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ 2017

V letošním roce připadal Svátek Božího milosrdenství na 23. dubna. Je to poměrně pozdě, což se na Vysočině vzhledem k počasí a podvečernímu chladu hodí. I tentokrát počasí nezklamalo – jako obvykle bylo jiné, než se čekalo.

Mnohé poutníky, kteří tento den připutovali do Slavkovic, určitě povzbudilo vědomí, že ani hodně proměnlivé počasí nijak neovlivňuje Boží milosrdenství. Po celý den bylo vidět, jak zima doslova bojuje s jarem. Sluneční paprsky střídaly kapky deště a sněhové vločky. Otec biskup Vojtěch Cikrle, který předsedal hlavní mši svaté v 15.00 hod., ve svém proslovu navázal na počasí. Zdůraznil, že takové proměnlivé „počasí“ můžeme mít také i ve svém srdci, důležité je proto zakoušet Boží milosrdenství, které k nám přichází a neustále se nám nabízí.

Jako každý rok tento den navštívili Slavkovice poutníci z celé republiky. Po

celý den bylo možné přistoupit ke svátosti smíření a kromě hlavní mše svaté se zúčastnit ještě dvou mší svatých. První mši svatou sloužil v 10.30 hod. P. Petr Vrbáček, spirituál bohosloveckého konviktu z Olomouce a autor knihy „Cestou milosrdenství“, a večerní mši svatou (v 19.00 hod.) sloužil P. Mariusz Leszko SAC, exorcista pro brněnskou diecézi. Oslavy Svátku Božího milosrdenství doplnila přednáška o účtu k Božímu milosrdenství P. Slavomíra Peklanského SAC, promítání o Fatimě P. Jana Davida SAC, společná modlitba Korunky, růžence a velikonoční pobožnost Cesty Světla, která uzavřela poutní program.

Poděkování patří všem, kdo se podíleli na přípravě a průběhu pouti a díky nimž také tento den splynulo do mnoha srdcí Boží milosrdenství. *Otcové pallotini*

ANIČKA

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

2. ČÁST

Anna Bohuslava Tomanová zemřela před 60 lety a byla pohřbena na hřbitově v Klášterci nad Orlicí. Ani po smrti za ní nepřestávají přicházet lidé, aby ji prosili o přimluvu. Ještě za života totiž říkala, že po smrti bude pomáhat mnohem více.

V roce 1951 nastoupil do Klášterce nad Orlicí jako farář kněz svaté pověsti, P. František Halík (1909–1999). Zdejší „zapadlou“ farnost dostal za trest po krátké internaci kvůli přečtení pastýřského listu, kterým biskupové o Božím Těle roku 1949 informovali věřící o pronásledování církve po komunistickém převratu v únoru 1948, a velmi blahodárně zde působil až do své smrti. Aničku Tomanovou osobně znal a navštěvoval ji už jako bohoslovec. Velkou pomocnicí mu zde byla jeho hospodyně a katechetka, paní Marie Staříková (1927–2013), kterou poslala do Klášterce Anička, již rovněž navštěvovala, aby tam panu faráři pomáhala. Oba dva zde šířili úctu k Aničce a s jejím životem seznámovali každého, kdo na klášterskou faru zavítal. Šlo o velké množství lidí, mnohdy i známé osobnosti veřejného života.

Tito lidé pak spolu s těmi, kdo Aničku osobně znali, a klášterskými farníky často navštěvovali její hrob. Je zaznamenáno mnoho okamžitých vyslyšení, k nimž během těchto návštěv docházelo. Asi nejznámější je případ uzdravení tehdejšího místostarosty Kladna, pana Karla Hoška. Ve svém dopise adresovaném panu faráři Halíkovi a paní Staříkové uvádí mimo jiné toto:

■ *Když jsem byl v pátek 24. 9. ráno v Klášterci, mluvil jsem se slečnou a sdělil jsem jí, že napíšu, co a jak bude pokračovat, totiž s mojí nemocí, dál. Píšu proto teprve nyní, nechal jsem delší časový odstup, abych se přesvědčil a i Vás o skutečnosti, která následovala.*

Jak víte, měl jsem dne 7. srpna 1971, jak se říká, namáde. Ošetřující lékař, ke kterému mne jako lazara přivezli, řekl: „No nazdar, máte to hezký.“ Hned mi předepsal silné léky, trochu to pomohlo, ale ne moc. Druhý lékař, také výborný, ale operátor, když mne viděl, jak při průduškovém kašli přicházím do několikavteřinového bezvědomí, řekl: „Já bych vám předepsal lék jiný než první lékař, ten snad by vám pomohl, ale způsobuje silné hořečky a to zase není moc dobré na váš zrak. Tak to nechte, pijte nějaké koření, snad to pře-

jde, ale bude to dlouho trvat, než se toho kašle zbavíte. To bezvědomí je z toho důvodu, že způsobuje nedokrvení mozku. ...“

Jak slečna může potvrdit, když jsem tuším v pondělí 20. 9. odcházel, před farou mne to chytlo, že jsem se musil podržet zdi, abych nepadl. Asi po 50 m jsem se musil znovu opřít o popelnici. Čili drželo mne to každý den cca dvakrát až třikrát denně a nic nepomáhalo, med, čaj, francovka, prostě lékařské ani babské rady. Vypadalo to zle.

A teď Vám všem povím, co se stalo. Bylo to ve čtvrtek dne 23. září 1971. Vypravil jsem se z chaty na poslední procházku do lesa. Tam mne to vzalo dokonale, že jsem myslel, že již je to moje poslední hodinka. Došel jsem do chaty a řekl jsem si, ať to dopadne, jak chce, odpoledne pojedu do Klášterce rozloučit se s místy, která jsem měl rád. Zašel jsem k hrobu A. Tomanové. Tam jsem uvažoval pod dojmem svojí těžké nemoci, že tu jsem již naposled a že se sem víc nevrátím. A odjel jsem.

A nyní vám všem na faře říkám – po odchodu od hrobu A. Tomanové, jako když šlehne kouzelným proutkem, jsem se rázem uzdravil! S radostí jsem se znovu v následující den pátek 24. září rozběhl pěšky do Klášterce, a jak vám všem může či musí slečna potvrdit, že jsem za celou dobu, co jsem byl na faře, ani jednou nezakašlal, natož aby mě přepadlo bezvědomí.

Resultát všeho tedy je, že záchvaty nemám, že nekašlu, že nechrapím, že dokonce jsem nabyl svůj hlas, což při nemoci průdušek je něco neuvěřitelného, a to vše najednou, rázem.“

Podobných svědectví existuje více. Kromě pana faráře Halíka je shromažďoval především P. Emil Stecker z Nitry. O něm jsme se krátce zmínili již v minulém čísle časopisu, že mu Anička předpověděla kněžství. Jeho záznamy jsou dnes cenným svědectvím.

K nenadálým vyslyšením ale dochází i v současnosti. Každý rok při červnovém

P. Ambrož Svatoš OP, který Aničku přijal do třetího řádu sv. Dominika

29. března 1957

setkání přátel Anny Bohuslavy Tomanové přicházejí ti, kdo byli nevysvětlitelným způsobem vyslyšeni, a podávají svá svědectví. Zajímavé svědectví přednesl v roce 2013 i bratr PhDr. ThDr. Ivan Kiko, Ph.D.:

■ V nitranské katedrále – bazilice jsem pracoval dvacet tři let jako průvodce a kostelník. Během tohoto období sem přicházelo mnoho návštěvníků, poutníků a turistů, s nimiž jsem mluvil a vedl s nimi i osobní rozhovory. Patřil mezi ně i můj kamarád, který se mi při jednom setkání svěřil, že velmi touží po manželství s jistou ženou, v čemž se mu však nedařilo a byl z toho smutný. Věděl jsem, o kterou ženu se jedná, protože několik měsíců před touto událostí mě s ní seznámil. Během společného rozhovoru jsem si vzpomněl, že mám s sebou fotografii stigmatizované Anny Bohuslavy Tomanové. Navrhl jsem mu proto, abychom společně vzbudili víru a pomodlili se za tento úmysl, protože pokud je to v Božím plánu, tak se to určitě podaří. V modlitbě jsme se rozhodli prosit o přímluvu také ženu, která na svém těle nosila bolestivá stigmata – Annu Bohuslavu Tomanovou, o jejímž životě jsem mu vyprávěl, a tiše jsme se společně dívali na její fotografii. Najednou po necelých dvou minutách kamarádovi zazvonil telefon. Když ho zdvihl, byl překvapen, že mu volala vzpomínaná dívka, za kterou jsme se právě modli-

li. Překvapení bylo o to větší, když zjistil, že telefonující žena právě řídila auto z Bratislavy a právě projížděla Nitrou. Kamaráda po telefonu naléhavě prosila o radu, protože během řízení ji někdo, jak tvrdila, pronásledoval jiným autem. Nedovedla si vysvětlit, co tím dotýčný řidič auta sleduje, a také nevěděla, jak má reagovat. Když projížděla kolem hradní katedrály, kamarád jí vzápětí poradil, aby auto zaparkovala a přišla za námi do katedrály. A tak se stalo, že asi do pěti minut od začátku naší společné modlitby vzpomínaná dívka seděla u kamaráda v sakristii katedrály, z čehož jsme byli všichni tři šokováni, zvláště když jsme jí vysvětlili bližší okolnosti. Zanedlouho po této události spolu oba vstoupili do stavu manželského. Dnes mají jednu dcerku, která navštěvuje základní školu. Mých osobních zkušeností s vyslyšenými modlitbami na přímluvu Anny Bohuslavy Tomanové je však mnohem víc. Při všech mých duchovních zkušenostech je pro mne zvláštností, že Anička „řeší“ všechny předkládané úmysly jakoby ihned, čehož důkazem je mnoho nejrozličnějších situací.“

Při setkáních zaznívají i svědectví o uzdravení a vyslyšení, k nimž došlo přímo u Aniččina hrobu. O jednom takovém vyslyšení svědčí také paní Jana Grimmlová:

■ „Těšila jsem se na klášterskou pouť, že tam budu prosit za milosti pro lidi, kteří to nutně potřebují. Když se blížil termín odjezdu 8. června 2013, počaly se mi zhoršovat bolesti v krajině srdeční natolik, že jsem začala pochybovat, jestli cestu vůbec zvládnu. Potíže se srdcem jsem měla spoustu let prakticky každý den. Jedná se o zjizvení aorty a o následné snížení funkčnosti po prodělaných infarktech. Nakonec jsem vše s důvěrou odevzdala Bohu a na pouť se vypravila. V autobuse mi bylo špatně po celou cestu. Nesla jsem Aničku bílou květinu v květináči,

a proto jsem se synem Davidem ještě před mší svatou spěchala na Aniččin hrobeček, aby se mi v kostele kytky nerozabila. Hned jsem se začala modlit a jmenovat všechny, za které prosím. Po mši jsem pokračovala s prosbami u Aniččina hrobu. Pouť byla krásná a rychle proběhla. Na zpáteční cestě jsem si všimla, že problémy se srdcem zcela ustaly. Ne-přikládala jsem tomu velký význam, protože jsem si uvědomila, že jsem zapomněla poprosit za sebe. Když jsem to řekla Davidovi, tak odpověděl, že se u Aničky za mne modlil sám. Do dnešního dne, tj. 22. ledna 2014, se u mne žádné problémy se srdcem neproje-vily. Vzhledem k tomu, že se ve vztahu k nemo-ci se mnou nic nezměnilo, ani medikamen-ty ani zásah lékaře, považuji toto za milost pocházející od Aničky B. Tomanové a s vděč-ností se modlím denně za její přijetí mezi sva-té, kam po zásluze patří.“

Mons. Jan Vokál,
biskup královéhradecký,
při pobožnosti u hrobu
Aničky B. Tomanové

Setkám přátel Aničky B. Tomanové
při mši svaté v kláštereckém kostele

Po pádu komunismu se o Aničce opět může mluvit a psát i veřejně. Této možnosti využívají i různá média. V roce 2003 natočila Kristina Vlachová v rámci pořadu Cesty víry České televize půlhodinový dokument. Na klášterecké faře se po roce 2000 několikrát zastavili také reportéři Českého rozhlasu, aby natočili rozhovor s paní Staříkovou, která zde také o Aničce vyprávěla. Slovenské rádio Lumen zase natočilo rozhovor o Aničce s P. Steckerem. Většina těchto dokumentů je dnes přístupná na internetu a odkazy na ně lze nalézt na webových stránkách klášterecké farnosti (www.farnostklasterec.cz).

Anička Tomanová je nakloněn i současný královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Několikrát kláštereckou farnost navštívil, dvakrát přímo při hlavním červnovém setkání. Na jaře 2012 dal souhlas ke vzniku Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové. Toto Sdružení si klade za cíl uvádění Aničky ve známost mezi lidmi a podporu eventuálního procesu její beatifikace nebo i kanonizace. K dosažení těchto cílů se členové Sdružení denně v duchu Anny Bohuslavy Tomanové modlí a přinášejí drobné oběti za kněze, za prohloubení eucharistické úcty, za duchovní obnovu diecéze a národa,

za rodiny a za šíření pravé mariánské úcty. Sdružení nabízí kontaktní adresu, vydává informační materiál, zpracovává svědectví o Anně Bohuslavě Tomanové, pořádá přednášky a rekolekce, zajišťuje provázení návštěvníků k Aniččinu hrobu v Klášterci nad Orlicí, organizuje setkání jejích přátel.

Členem sdružení může být klerik, člen řeholní společnosti nebo společnosti apoštolského života, pokud mu to vlastní právo a příslušný představený dovoluje, osoba zasvěcená Bohu jiným způsobem a věřící laik. K přijetí za člena Sdružení se vyžaduje dovršení 12. roku věku. Stačí projevit přání se členem stát.

Od roku 2012 je tak každoročně v červnu organizováno velké setkání přátel Anny Bohuslavy Tomanové s celodenním programem, který začíná mší svatou v kláštereckém kostele a pobožností u Aniččina hrobu. Odpoledne následuje program v místní sokolovně, který zahrnuje katechezi hlavního hosta (většinou některý z českých nebo i zahraničních biskupů), odbornou přednášku, informace a svědectví těch, kdo Aničku buď osobně znali, nebo byli na její přímmluvu vyslyšeni. Program je zakončen svátostným požehnáním v kostele.

Mimo hlavního setkání probíhá také „malé“ setkání druhou sobotu v listopadu, kdy si připomínáme výročí Aniččina narození.

Hostem letošního setkání 10. června má být arcibiskup Jan Paweł Lenga MIC, emeritní biskup z Karagandy v Kazachstánu, nyní žijící v Polsku.

Ani Dubenec nezůstal stranou. Zaslulou několika členů Sdružení byly v Dubenci obnoveny pravidelné bohoslužby a v roce 2015 byla před budovou fary, v níž Anička prožila deset let svého života a kde i zemřela, požehnána její pamětní deska.

V roce 2014 vyšla kniha Chudobka z Orlických hor, kterou vydalo nakladatelství Flétna, a dočkala se již třetího vydání. Tato kniha zachycuje Aniččin životopis, přináší nej důležitější svědectví těch, kdo ji znali nebo byli na její přímmluvu vyslyšeni, a také dopisy, které sama Anička diktovala.

Díky společnosti Orfilm a členu Sdružení panu Jaroslavu Šilarovi vznikly dva filmové dokumenty o Aničce – Chudobka Bílého Krále a Znamení Kříže. Oba jsou dostupné na internetu a i na ně vede odkaz z farních webových stránek.

V roce 2013 zahájil diecézní biskup Mons. Jan Vokál tzv. přípravné řízení budoucího beatifikačního procesu. V rámci tohoto řízení probíhají výsledky očitých svědků Aniččina života, bádání v biskupském archivu, případně dalších archivech, a shromažďují se další svědectví pro beatifikační proces významná.

Anička Tomanová přinesla mnoho obětí za svůj český národ, což je důležité si uvědomit zejména v dnešní složité době. Jejím případným oficiálním zařazením mezi zástupy českých světců bychom v ní jistě získali důležitou přímmluvkyni před Tváří Boží.

Petr Vlasatý ■

Foto: archiv Sdružení

Anny Bohuslavy Tomanové a Peter Valovič

NA APOŠTOLSKÝCH
CESTÁCHMATKA
SLOVA
Z KIBEHO

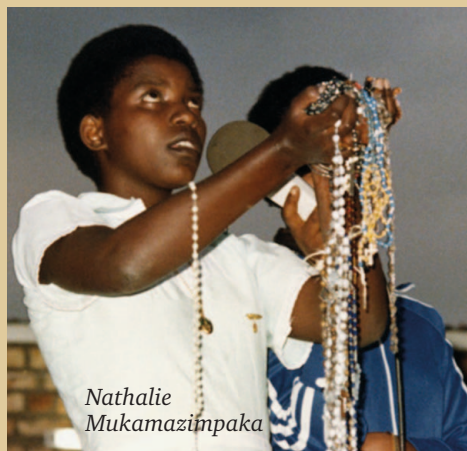
Ve zjeveních v Kibeho Panna Maria víc než deset let před válkou po několik let prosila, ať lidé vezmou do rukou růženec, než bude pozdě. Už pět let před válkou byly do Rwandy přiváženy zbraně – několik stovek tisíc mačet z Číny. Britská firma Mil-Tec dodala zbraně za skoro 5 milionů dolarů. I dobro, i zlo zraje. Potřebuje lidské srdce a ruce. Genocida ve Rwandě není jen africký příběh, který patří minulosti. Je to neustálé varování a výzva k naplnění poselství Matky Slova.

ZJEVENÍ

O Rwandě, třikrát menší než ČR, plně zeleně, se říká, že je zemí tisíce hor. V době zjevení tam žilo cca 11 milionů obyvatel, hlavně ze dvou kmenů Hutů a Tutsiů. V sobotu 28. listopadu roku 1981 začala na střední škole v Kibeho šestnáctiletá dívka Alphonsine Mumureke tvrdit, že viděla krásnou paní, která řekla, že je „Matka Slova“. V lednu a březnu 1982 uviděly krás-

nou paní další dvě dívky ze školy (Nathalie Mukamazimpaka a Marie Claire Mukan-gango). Zjevení pokračovala několik let, nejdříve ve škole a potom na prostranství před dnešním kostelem.

Matka Slova, plná smutku, naléhavě vyzývala k pokání a proměně srdce. Říkala, že svět je ve velmi špatné kondici a jedná k vlastní škodě. Matka Boží byla zarmoucená, že chybí víra a lidé jsou zatvrzelí ve svých hříších. Zdůrazňovala význam utrpení a povzbuzovala k neustálé modlitbě růžence a také růžence k sedmi bolestem Panny Marie. Matka Boží si přála, aby na místě zjevení vznikla kaple. Vybízela také k neustálé modlitbě za církev.

Nathalie
Mukamazingi

Místní biskup dovolil v roce 1988 v Kibeho pořádat mariánské poutě, ale zjevení bylo církví uznáno až 29. června 2001.

VÁLKA

Bohužel místo růžence vzalo mnoho lidí do rukou zbraně. Zelená Rwanda zčervenala krví. Od 6. května do července 1994 bylo v domácí válce mezi kmeny Hutů a Tutsiů zavražděno kolem 1 milionu osob. Zemřela tehdy také jedna z vizionářek, Marie Claire Mukamango.

Socha Matky
Boží z Kibeho

Ani farní kostel v Kibeho a vedlejší budovy nebyly schopné poskytnout úkryt lidem. V květnu roku 1994 a 1995 proběhl na území farního kostela a před kostelem, kde se konala zjevení, masakr uprchlíků, kteří se zde chtěli chránit před válkou. Teprve na Vánoce roku 1995 bylo možné prostor znovu posvětit a obnovit poutě.

Nelze popsat hrůzu, která se tehdy odehrála. Symbolem genocidy se stalo rádio a mačeta. Rádio je o to smutnějším symbolem, protože přímo vzkazuje, jak důležitou roli sehrálo slovo: to lidské, které našlo posluchače, a to Boží Slovo, které jich našlo příliš málo. Dnes je v Kigali, hlavním městě Rwandy, památník obětem války a smutné muzeum.

POUTNÍ MÍSTO

Velmi výmluvným svědkem minulosti je ale také poutní místo v Kibeho. Starají se o ně pallotini, kteří ve Rwandě pracují už 44 let. Poutní místo tvoří kaple zjevení (posvěcená v roce 2007), náměstí před kostelem, kde se konala zjevení a na kterém se nachází socha Panny Marie, kostel Panny Marie Bolestné (posvěcený 31. května 2003), pro-

Kostel Ntrama
s ostatky zavražděných

Kostel v Kibeho

stor před kostelem schopný pojmout 60 tisíc poutníků, pramen vody, Kalvárie s křížovou cestou, Růžencová cesta a Cesta růžence k sedmi bolestem Panny Marie. V současné době vzniká ještě kaple Obrácení a kaple Nejsvětější Svátosti.

Na rozdíl od muzea v Kigali poutní místo v Kibeho nese neustále radostné poselství poutníkům z celé země: Boží Slovo stále zní.

KIBEHO A ČTVRTÉ FATIMSKÉ TAJEMSTVÍ

Otec Křištof Czaplá, pallotin, který působí na poutním místě Matky Boží fatimské v polském Zakopaném, byl v tomto roce v polském rozhlasu dotázán, zda může být něco na tom, že existuje čtvrté fatimské tajemství. Otec odpověděl: „Čtvrté tajemství je, že stále ještě neplníme, co už známe, a stále očekáváme nové zprávy, senzace a informace, které se prý nachází někde v archívech. Proč nerealizujeme fatimské poselství? Pro mě osobně je právě toto čtvrté tajemství.“ Otec také upozornil, že pozornost mnoha lidí je v této věci jaksi „přesměrovaná“: „Třetí světová válka, tři dny temna – toto ukazuje, že fatimské poselství vnímáme jako prorocství, které má uspokojit naši zvědavost.

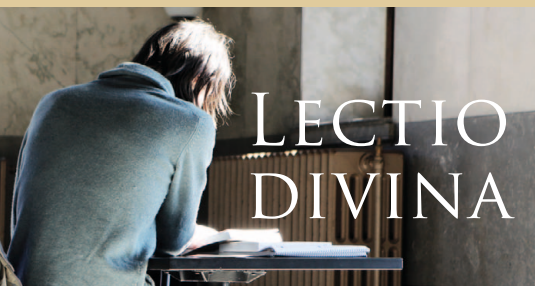
Léta očekávání třetího tajemství zrodila namísto postoje víry postoj spekulací. A Matka Boží nás přece vyzývá k pokání a modlitbě.“

Kibeho sdílí s Fatimou to podstatné: varování a volání k pokání, obrácení a modlitbě.

(red)

Kibeho je místo modlitby

*„Má matka a moji bratři jsou ti,
kdo slyší Boží slovo a plní je.“* Lk 8,21

Když jsem byl poprvé na osmidenních exerciciích lectio divina, jasně jsem pocítil, že za obrovským obdarováním, které se mi dostalo, stojí Panna Maria. Píšu o tom s vědomím, že jsem neměl k Paně Marii nijak zvlášť vřelý vztah a během těchto exercicií jí bylo věnováno jen jedno zamyšlení. Nyní poznávám, že za zamilování si Božího slova vděčím té, která v plnosti Slovo – Božího Syna – přijala, nosila a která ho dala světu. Ona je Matkou Slova.

Co je to lectio divina? Posvátná četba, Boží čtení – tak můžeme přeložit tato latinská slova. Mnozí říkají, že je to metoda modlitby, způsob naslouchání Božímu slovu. To ano, ale především je to životní styl, je to život, do jehož středu každý den postavíme Boží slovo. Je to život, který pramení ze vztahu se Slovem – Ježíšem Kristem. Lectio divina nelze brát jako pouhou metodu, kdy nás někdo naučí: dělej tyto kroky a budeš lépe slyšet Boha. Ano, je potřeba se to naučit, ale především jde o to, abychom s touto modlitbou získali vlastní zkušenost. Je to obrácení vlastního života směrem ke Slovu a každodenní otvírání se slovu Božímu.

Mohl bych zde tyto kroky popsat (najdete je v mnoha publikacích o lectio divina), ale spíš bych vás chtěl pozvat na exer-

cicie – duchovní cvičení, ve kterých můžeme zakusit, co to znamená umístit Boží slovo do centra života, a také odhalit, že i každý z nás je v srdci Slova.

Jsou to exercicie, během nichž jsme jako Ježíš na poušti, postíme se – ne od jídla, ale mlčením včetně odložení mobilů, počítačů a televize, skrze které komunikujeme se světem, veškeré práce, kterou děláme v každodenním životě. Mlčíme, abychom mohli naslouchat Božímu slovu, které není křiklavé, i když je velmi mocné a silně působí.

Každý den nejdříve hodinu čteme Boží slovo – jeden úryvek evangelia. Pak o něm po krátkém úvodu hodinu rozjímáme. Následně tímto slovem Bohu odpovídáme (pomocí je opět úvod toho, kdo exercicie dává). Závěrem dne je 45 minutová adorace s tímto slovem. Tím, kdo vede exercicie, je Ježíš – Slovo Otce. On je na prvním místě. Proto je centrem dne eucharistie. Pomocí je také každodenní 20 minutový rozhovor s duchovním vůdcem, který doprovází exercitanta během duchovních cvičení.

Tyto exercicie trvají 7 celých dní plus jedno odpoledne na začátku a půl dne na konci. Je to tedy 8 dní velmi intenzivní modlitby Božím slovem. Každému, kdo by chtěl jako Maria slyšet a přijmout Boží slovo, doporučuji vejít na cestu lectio divina. Každého, kdo chce být bratrem, sestrou nebo matkou Ježíše, zvů na tyto exercicie, neboť sám jsem byl na nich zasažen a bohatě obdarován Božím slovem.

o. Tomáš

Svědectví: LECTIO DIVINA

■ Žiji běžným životem se spoustou starostí a povinností rodinných, pracovních i farních. Toto dokážu zvládat jen s Boží pomocí. Uvědomuji si to stále více. Každý okamžik svého života prožívám s Pánem Ježí-

šem. V modlitbě, v rozjímání Božího slova i v osobním povídání si s Ním. Někdy je ale hodně těžké se v hektičnosti a náročnosti pozemského života zklidnit a ztišit. Proto jsem velmi ráda za možnost intenzivního naslouchání Božímu slovu a možnost hluboké modlitby, kdy nejsem nikým a ničím rušena. Toto mi nabídly a nabízí exercicie LECTIO DIVINA.

Za dveřmi exercičního domu či za branou kláštera nechávám všechny starosti pozemského života a vstupuji do prostředí ticha. V tichosti klášterních prostor a ve ztišení svého srdce se nořím do svého nitra, kde čekám na nejmilejšího hosta, Trojjediného Boha. Oprošťuji svého ducha od pozemského těla a skrze Ježíše vedena Duchem Svátým jdu cestou k Pánu Bohu. Prožívám důvěrný vztah s Pánem Ježíšem. Dává mi nahlédnout do mého vědomí i podvědomí, do hlubin mé duše. Dává mi milost dívat se na sebe Jeho očima a zkoumat své srdce. Láme moji pýchu a učí mne poslušnosti a pokorě. Dává mi poznávat a cítit svoji Lásku, svoji láskyplnou péči a svůj soucit s mými slabostmi. Daruje mi milost intenzivně prožívat Jeho blízkost.

Tyto exercicie mi umožňují úplné ponoření se do hlubokého prožívání vztahu s Pánem a naslouchání Jeho slovům v mém srdci. Nabízí mi naslouchat Božímu slovu, přemýšlet o tom Slově a nacházet v Ném to, co mi Pán chce říct. Díky nim jsem na několik málo dní oproštěna od všeho, co pozemský život přináší, a mohu nerušeně prožívat tyto nádherné okamžiky.

LECTIO DIVINA je pro mne Horou Proměnění, místem, kde jsem jenom s Pánem zalita Jeho milostí a stejně jako apoštolové Petr, Jakub a Jan si přeji na té hoře zůstat. Ale Pán mne posílá podobně jako apoštolů zpět k lidem. Posilňuje mne svým Slovem a posílá mě, abych bližní milovala a sloužila

la jim, a tak ve svém životě naplňovala Ježíšova slova: „Vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Přesto ve mně zní slova žalmu 73 (23-28)

*Já však chci stále být u tebe:
uchopils mě za pravici,
povedeš mě svou radou a potom mě
vezmeš do slávy.*

Koho mám na nebi kromě tebe?

Když jsem u tebe, nevábí mě země.

*Touhou hyne mé tělo i duše, Bůh je navždy
skála mého srdce a můj podíl.*

*Vždyť hle, kdo se od tebe vzdaluje, zahyne,
zahubíš všechny, kdo jsou ti nevěrní.*

*Mé štěstí však je být nablízku Bohu,
mít útočiště v Pánu, Hospodinu.*

V.

OSMIDENNÍ EXERCICIE

LECTIO DIVINA

se svatým Markem, evangelistou

16.–24. 8. 2017

Ząbkowice Śląskie (Polsko)

(Program také v češtině)

Přihlášky a informace:

www.lectiodivina.cz / tel. 739 007 737

Jak „prodloužit“ Svatý rok milosrdenství?

Pro všechny, kteří chtějí na Boží milosrdenství myslet a každý den prožívat v duchu vděčnosti a důvěry Bohu, nabízíme knížku zamýšlení nad Božím milosrdenstvím pro každý den roku. Autorem je P. Petr Vrbický, spirituál teologického konviktu v Olomouci.

**V případě zájmu nás kontaktujte
na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531.**

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Gabriele Amorth**
S růžencem v ruce

Slavný exorcista se v této knížce se čtenáři dělí o svou zkušenost s růžencem jako s jednou z nejdůležitějších modliteb jeho života. Jednotlivá tajemství růžence doprovází svými zamyšlenými. Knihu ukončuje výběr z promluv a dokumentů posledních papežů věnovaných modlitbě růžence.

Váz., 160 s., 199 Kč

■ **Stormie Omartianová**
**Síla modlitby
za vaše dospělé děti**

I když je dětem osmnáct, odmaturoují a odejdou z domu, rodičovské povinnosti tím nekončí. Zdá se, že odtěd můžete dělat vše, o čem jste snili, a kvůli výchově dětí jste na to dosud neměli čas. Přesto však zůstáváte rodiči, kteří mají o své děti starost i nadále, takže úkol modlit se za své potomky trvá dál.

Brož., 280 s., 269 Kč

■ Od téže autorky: **Síla manželčiny modlitby, Síla manželovy modlitby, Síla rodičovské modlitby, Síla modlitby teenagera** a její autobiografický příběh – svědectví o nalezení smyslu života a víry **Stormie**.

■ **Kapesní diář na rok 2018**

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do

jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka.

Plastové desky v barvě modré a bordó.

Brož., 144 s., 90 Kč

■ **Liturgický kalendář 2018**

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden.

Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období. Obsahuje modlitby na přímlyvy evangelistů a také popis metody lectio divina. Nechybí ani další informace, na které jste zvyklí z předešlých diářů.

Brož., 64 s., 48 Kč

■ **Giulia Gabrieliová**
Jednou nohou v nebi

Zvítězím, i kdybych prohrála
Silné, ale radostné svědectví
čtrnáctileté dívky, která vážně

onemocněla a po dva roky bojovala o život. I když věděla, že její boj bude asi marný, nesly se tyto dva roky ve znamení radosti ze života, umění vidět věci jinak, než je běžně vnímáme, a prohloubení její víry.

Brož., 112 s., 135 Kč

■ **Maria Grace Dateno FSP**
Ztraceni v bouři

Děti našly způsob, jak se opět dostat do doby Ježíšovy. Tentokrát se setkávají s Jonatanem, s nímž zažívají další dobrodružství. On je tím chlapcem, který poskytl Ježíši pět chlebů a dvě ryby, jak nám o tom vypráví Janovo evangelium.

Brož., 79 s., 99 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

„Láska Kristova nás žene.“

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotini, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

- Pátek** 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)
16.00 Mše svatá
- Sobota** 14.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá
- Neděle** 10.30 Mše svatá
14.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 14.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI
Jámy 71, 592 32
tel. 566 502 855/857
info@slavkovice.cz
www.slavkovice.cz

„HLE, TVÁ MATKA“ (Jan 19, 27)

Pěší pout'

k Božímu milosrdenství

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

22.7. – 29.7. 2017

Zveme i Tebe na týdenní putování z Prahy, Fulneku, Hodonína, Českých Budějovic a Mladé Boleslavi do Slavkovic u Nového Města na Moravě, kde se nachází první poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustiny v České republice.

Přihlášky a informace:

www.pout.cz

Tel. 739 002 737

